

чеството си, въ разрѣзъ съ пангрѣцкитѣ домогвания. Получили солидно грѣцко образование и проявили великолепни качества на литератори, тѣ, които сж пригърнали лозунгитѣ на Кораи, ще приподпишатъ въ 1821 г. писмото, съставено въ Парижъ отъ тогова и придадено къмъ позива на главнокомандуващия грѣцкитѣ войски П. Маврокордато. Именно, Маврокордато се обръща отъ Каламатия, на 25 май 1821 г., съ единъ патетиченъ позивъ къмъ американцитѣ въ Съединенитѣ щати, да помогнатъ тѣ на грѣцкия народъ, за да строши той веригитѣ си и прогони тиранията отъ класическата земя на изкуствата и свободата. А делегатътъ на грѣцкитѣ полководци Р. Епитесь, заедно съ А. Кораи, А. Богороди и Н. Пиколо, добре известни чрезъ своитѣ научни трудове, съпровождатъ апела съ едно писмо, назначено да го подкрепи авторитетно предъ общественото мнение въ Америка. „Колко ще бжде славно за вашата страна, — пишатъ тѣ, — да съдействува на дѣлото за освобождение на грѣцитѣ, когато другитѣ сили оставатъ глухи за гласа на правдата, на вѣрата, на човѣщината! Грѣцитѣ никога не сж се оказвали непризнателни; и както въ миналитѣ времена отдаваха златни вѣнци на приятелски градове и имъ опредѣляха предимство въ игритѣ си и събранията си, така ще почетатъ и увѣнчаятъ тѣ и своитѣ съдружени приятели.“

Не като интелектуаленъ сподвижникъ, а като непосредственъ участникъ и безстрашенъ войвода се проявява въ тази революция поменатиятъ Марко Бодаръ, чиято народност покъсно си оспорватъ албано-сулиотитѣ и българо-македонцитѣ. Той, ненадминатиятъ херой, гордостъ на грѣцитѣ, е възпѣтъ както въ грѣцката, така и въ българската народна пѣсенъ, никнала като ехо отъ кървавитѣ борби за свобода. Нашитѣ народни пѣсни отъ Македония описватъ особено похода му срещу Шкодренския паша и смъртъта му при Карпенизи, оплакана отъ мъже жени и деца. Изтъкватъ се доводи и свидетелства въ полза на предположението, че този Марко Бодаръ (Божаръ или Бочаръ сжщо) — грѣцитѣ пишатъ *Μάρκος Μπέτσαρης* — билъ българинъ по народност, синъ на другъ легендаренъ сулиотски хъшъ Кицо Бодаръ. Още Раковски бележи въ своя Горски пѣтникъ отъ 1857 г.: „Марко Божаръ е билъ родомъ българинъ отъ Водина. Онъ е билъ прибѣгналъ въ Сули въ Ипиръ отъ нѣкои си причини съ свое